

Miről apám oly busan szólt, s amiről maga az öregapám is nehéz bánatokat sóhajtozott, erről a többszörösen megénekelte témáról leszen említés ezuttal is. Az élesebb-elméjűség rögtön kitalálja, hogy itt az Alagut kerül megint szőnyegre és azok a bizonyos kétkrajcárok, amelyek már dicső eleinket is joggal keserítették. Azért nem kell megijedni, mi nem fogjuk megírni a százezredik cikket erről a dologról s nem fogjuk elsóhajtani a százezrek sóhaját: Miért is van alagutvám a világon? Alagutvám volt, van és lesz. Azazhogy pardon. Reménysugár cikázott át az Alagut sötétjén, — hogy költőien fejezzük ki magunkat — megtudtuk, hogy az alagutpénz utolsó napja it éli. Hetek, legfeljebb pár hónap kérdése és beraktározzák a mult keserőségei közé. Három kör az illetékes körök közül, a minisztérium, a főváros és az Alagut, tartózkodón bár, de érthetően adta tudunkra az örömhirt. S mi sietünk elujságotni a kevés öröme pestieknek.

Az Alagut — tekintve, hogy róla van szó — az első, aki ebben a kérdésben nyilatkozhat. S az öreg boltozatos folyosó készségesen állott rendelkezésünkre, mondván a következőket:

— Születtem 1857-ben Budapesten. Atyám a közóhaj volt, anyám a Budapesti Alagut Társulat, keresztapám a méltóságos állam. Neveltetésem, gondozásom meg lehetős pénzükbé került enyéimnek s a keresztapám meg lehetős smucig volt velem szemben. Ezért találták ki az alagutpénzt. Édes istnem, én nagyon megszenvedtem érte. Mennyi gunyt, szidást kellett elnyelnem s ha idegen jött, szerettem volna elsülyedni. Ki is ütött rajtam gyakran a rosszullét verejtéke s a miniszter ur 1912-ben csaknem egy félmilliót költött a gyógykezelésemre. Folyosókat furtak fölöttem, mögöttem, alattam s most azt mondják, hogy pár száz

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

385.825

Szerző
Cím *Megszűnik az Alagut vám.*

Hely

Forrás: *A Nap*

Idő *v. 1914 u*

Bp. 1914 *IV/2*
(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.)

Személy

Helyszám

évig nem fogok izzadni, mert a fölösleges talajvizet elvezették a fejemből... Ne nevesen, ez nem vizvicc, ez szakkifejezés. Hogy ez mennyiben tartozik a tárgyhoz? Annyiban, hogy ezt az én elvezetett verejtéket a pesti közönségnek kell kiizzadnia s amíg a félmilliót ki nem hozom, megint nem lehet semmi abból a vágyakozásunkból (én is vágyom erre), hogy megszűntessék az alagutpénzeket. De ahogy én ellenőrzöm, azt hiszem, hamarosan együtt lesz a pénz, akkor végre visszatér a vidámságom, amely ifjúkoromat bearanyozta. Akkor ugyanis vidám voltam és vicces. Én csináltam azt a viccet a Lánchidről is... (Elmondja a viccet.)

* *

A minisztérium és a főváros kevesebb kedélyvel, de több alapossággal beszéltek erről a dologról. Igazolták az Alagut bemondásait és megtoldották néhány aktszerű adattal. 1907-ben vissza kellett volna hogy kapja a főváros az Alagut. De a főváros nem élt az átvétel jogával. A pénzügyminiszter vette át ideiglenesen azzal a föltétellel, hogy mihelyt az átalakítási munkálatok véget érnek, a főváros rendelkezési joga megújul s az *alagutvám megszüntetése a várostól függ*. Budapest tavaly közgyűlésen foglalkozott azzal, hogy az Alagut át akarja venni s mint közutat óhajtja kezelni.

Közben a minisztérium 425 ezer koronát költött víztelenítési munkákra s amíg ez a pénz a vámokból be nem jön, nem kapja meg a főváros az Alagut. Ez azonban, hála a nagy sürgés-forgásnak, rövid idő kérdése. Tán már *egy-két hónap mulva átvetheti* a főváros az Alagut. Akkor aztán megszűnnek a kétkrajcáros zsarolások. A főváros ugyan nem tudatja ezt nyíltan, de mi megtudtuk és nyilvánosságra hoztuk. Előre kell tudatni a pesti embert erről, mert egyszerre nem bírná el a nagy örömet...